

Sofija Damčević

TO

Nešto iznutra ne da, ili je spolja, pa se iznutrnim čini, ne zna se tačno, možda je tu bilo oduvek, a možda se desilo onog dana kad se demon u obliku stranca pojavio, onim susretom koji nije imao nikakav naročit smisao, sem da me pokoleba u sopstvenoj srži. To se ne zna šta je od toga istina, činilo se da je sve išlo nekakvim tokom, pa je onda stalo. Ali s druge strane, kad se pogleda sa neke daljine, ništa nikada nije ni išlo, sve stoji nepomično. Da li je to iluzija da se sve kreće ili je iluzija da se ništa ne kreće? Jedno od toga mora biti istina, ako ne i oba od toga.

Jednom je krenulo, uglavnom uvek kreće, ali nije problem u kretanju sada, nešto sputava i to potpuno bezveze. Ne postoji naročit razlog, to je sigurno, više je tu kao opšta sputavajuća sila, čisto da ne bude da ne postoji. Svi to ignorišu, idu dalje, pa ne može da ih opkorači, ali eto, ja obraćam pažnju čak i na to. Vrlo hrišćanski od mene. Mora da sam iz nekog sveta svetih, s tim što sveci nikada ne dozvoljavaju da ih porobe mračne sile, ili pak dozvoljavaju, pa uprkos tome istraju, dok mogu. To se isto ne zna. Ili se zna, samo ja ne znam. Onda čak i ako krene, nešto ga negde zaustavi pa mu ne dâ da završi. To se dogodilo mnogo puta, čak previše puta. To je ipak nešto što je bilo prisutno još onda, ali od kada?

Neko bi rekao oduvek, možda je bilo oduvek, jedan deo je sigurno bio, dok se drugi veći deo pojavio onda kad se promenilo skrovište. To drugo mesto je učinilo nešto, ali se ne zna šta. Nešto nije bilo u redu, ali se nije videlo. Ne vidi se i dalje, izgleda da je nevidljivo. To što je nevidljivo ne čini ga nepostojećim. To svi treba da upamte, samo ne znam kako, jer niko ne veruje onome što ne vidi. Stvar je u tome što to dela uprkos tome da li se veruje u to ili ne. Dakle posledice postoje. Samo je uzrok nevidljiv. Zato su svi otišli u suštini, da ne kažem pobešli. Ne vole ljudi da se nose sa neobjašnjivim, nevidljivim pojavama. Lakše je uvek otići, ako je dozvoljeno. Treba da bude dozvoljeno. Većini je bilo dozvoljeno. Ne i meni. To ne znači da nije bilo bar deset pokušaja bekstva. To je činjenica.

Sad smo ipak došli do toga da je to nešto spolja, a ne

iznutra, ali pošto se ne vidi, onda se čini iznutrnim. Svejedno, objašnjenja nekog i dalje nema. Niti smisla. Teško je ići, odnosno stajati bez smisla.

ZID

Jednog dana počeo sam da postojim, i od tog dana mi je naloženo da živim, te sam krenuo. Onda su mi rekli, ne radi se to tako, moraš ovako. Onda sam ja počeo to njihovo ovako umesto svoje tako, i bilo je čudno jer ništa nije radilo. Onda su mi rekli da sam ja kriv. Pitao sam za šta? Odgovora nije bilo. Ali izvesno je da jesam, čim sam takav kakav sam. Upitao sam, a kakav sam ja to? Ne po našim standardima, odgovorili su, vidiš ovde piše kakav treba da budeš. Gde to piše, pitao sam. U ovoj knjizi, pokazala mi kažiprstom na svoju ruku. Knjige u ruci nije bilo. Da li mogu nekako da dobijem tu knjigu, zatražio sam. A ne, ako je već nemaš, nećeš je ni imati, rekli su mi. Dobro, odgovorio sam. Shvatio sam da nikakva knjiga ne postoji, ali se svi ponašaju kao da je stvarna. U njoj uvek može pisati sve ono što onome koji tvrdi da je ima odgovara.

Uprkos ovom saznanju, nisam zaista mogao da nastavim da živim kako mi je naloženo. Zapravo, od samog početka nisam ni počeo. Ja krenem pravo, zid se stvori preda mnom, krenem levo, zid iznova, krenem desno, opet zid. Krenem u nazad, ali tu nema mnogo prostora, mogu jedino da stojim u mestu. Ispostavilo se kasnije da kuda god da krenem, gde god da odem, uvek se pojavi isti zid. Pokušavao sam protiv njega sve, da prođem kroz njega, da ga obiđem sa jedne ili druge strane, da se popnem na njega, ništa bogovetno nije dalo rezultat, kao da mi čita misli, pa uvek zna šta sledeće da preduzme, gde sledeće da se pojavi.

Nekada se na njemu pojave neke rečenice, potom nestanu. Potpuno su besmislene. Nekad mogu i sam da upišem ili nacrtam nešto na njemu, ali i to brzo nestane. Pljuvao sam ga i psovao, ali se nije pomerio. Molio sam ga, plakao, hvalio, ni to nije pomoglo. Pokušao sam da ga razbijem, ali on se iznova izgrađuje. Vremenom sam pri-

metio da ne mogu uraditi ništa naročito povodom toga. Pitao sam ga šta hoće, ali ćutao je kao zid. Pokušao sam da ga pojedem, ali nema mu kraja. Povraćao sam po njemu, ni to mu nije smetalo. Grlio sam ga i molio da nikad ne ode od mene, a on je i dalje stajao nepomično.

Ne znam ko je, ne znam šta je, niti čemu služi, samo znam da, iz nekog razloga, samo želi da mi stoji na putu i sprečava me u postojanju. Mogu večno da pokušavam, a on kao da mi je prećutno obećao da će večno da mi stoji na putu. Ipak, ja ću jednog dana prestati da postojim, a on... pa on je zid, on ni ne postoji.

IZVINJENJE

Ja se stvarno izvinjavam zbog svog neprihvatljivog postojanja, i što sada umesto da radim na samohibernaciji, ja tu nešto stvaram i maltretiram ponekog jadnog čoveka koji mora da svedoči tom mom poganom delu koje ne bi trebalo nikad da postoji jer na ovom svetu mogu samo da se stvaraju najbolja dela vredna najprestižnijih nagrada, ona koja im se sviđaju (kome?), koja su priznata, oni su ih priznali (koji?), svi ostali bi trebalo da se samoubiju ove sekunde, jer je zaista sramotno biti stvaralac koji nije najbolje najpriznatiji od strane njih (kojih?), prosto je to smešno i jaderno, i društveno poražavajuće, takvi bi možda

trebalo da se oprobaju u običnim profesijama i uguše u sebi sve što teži ka izražavanju, možda i da se samosterilišu, ni to nije loša ideja, jer sve što iz njih izlazi ne može biti dobro, rekli su tamo oni (koji?), a ako li ne uspeju da se integrišu u društvo primernih građana, onda stvarno ne treba da se šetaju ovom planetom više; samouništenjem, samocenzurom, oni će učiniti zapravo najbolju stvar za ovu planetu, za ovu civilizaciju, svako se mora negde nekako žrtvovati za uzvišeniji opstanak vrste, a takvi paćenici najviše čine onda kad ih nema.

Ja se stvarno izvinjavam što ste sad morali da se izlazete ovim mojim mislima u svetu gde najstrašnije misli ispunjavaju atmosferu do vrha, moja misao je, iz nekog razloga, pregrešna za taj pregršt gluposti koji obični prihvaćeni građani bez problema mogu da izražavaju nesputano, s druge strane ja ne mogu da izrazim, jer svaka reč može prineti smrtnu osudu, greh može početi ispadati iz mene, šikljati na sve strane. Grešna sam možda (kako?), ne znam. Možda sam grešna samo što sam pomislila da smem nešto izraziti i pokazati to nekome. Ja se stvarno izvinjavam zbog svog greha sada, izvinjavam se što je nešto iznutra živo i udara, i što je jače od svih mojih pokušaja da ga ugušim, bio je to izbor – smrt ili stvaranje. Znam, reći će (ko?), trebalo je izabrati smrt, to je uzvišenije, ali eto, iz slabosti prema prejakom mehanizmu održavanja koja ova tela poseduju, ne uspeh... Pokušaću možda sledeći put.